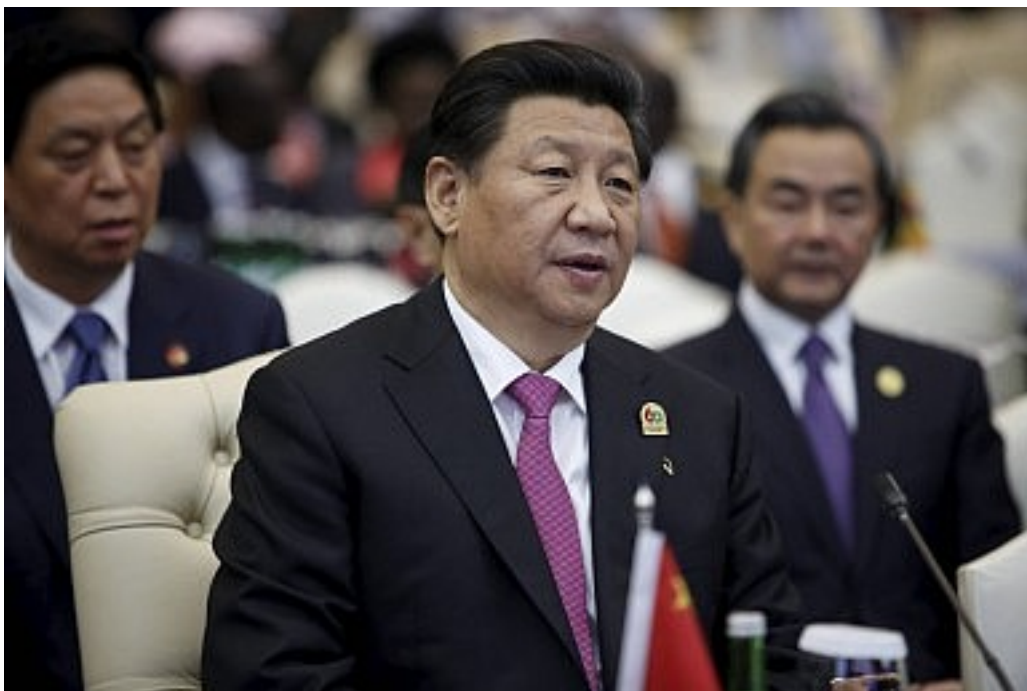


Những thách thức mới của Tập Cận Bình sẽ chính thức bắt đầu sau khi ông đã xong báo cáo chính trị của mình tại Đại hội. Những thách thức đó chính là làm sao để nối dài những thành công trong quá khứ với cách và phát triển kinh tế.



Sự kiện chính trị lớn nhất trong năm 2017 của Trung Quốc đã diễn ra ngày 18/10 tại, và một câu hỏi mở chốt được đặt ra là Đảng Cộng sản Trung Quốc làm thế nào để phát triển hơn so với những thành công trong quá khứ của mình. Với 85 triệu thành viên, Đảng Cộng sản Trung Quốc (CPC) không chỉ có sự ủng hộ đông đảo lớn nhất thế giới mà còn là một trong số không nhiều đảng cộng sản tồn tại lâu đời

nhật. CPC đã kiên trì tổ chức Hội nghị XIX vào ngày 18/10 tại Đại hội Kinh, với 2.300 đại biểu từ 12 đơn vị địa phương Nhân dân đứng đầu luồn và những hàng đi mới cho các chính sách quốc gia, đứng đầu xác định hàng ngũ mới của quan hoạch định chính sách cấp cao nhất Trung Quốc – Ban Thường vụ Bộ chính trị. Điểm nhấn đáng chú ý nhất của Hội nghị này sẽ là biên bản báo cáo chính trị do Chủ tịch Tập Cận Bình trình bày trên công trường và Tổng Bí thư Đảng Cộng sản.

CPC hiện đã 96 tuổi. Hội nghị toàn quốc đầu tiên của Đảng được tổ chức tại Thượng Hải tháng 7/1921 với chỉ 12 đại biểu, trong đó có Mao Trạch Đông. Hội nghị này được chủ trì bởi Trần Độc Tú, một giảng viên môn Chủ nghĩa Mác thuộc Đại học Kinh. Hiện nay, Đại hội Đảng được tổ chức 5 năm 1 lần. Hội nghị XVIII được tổ chức tháng 11/2012 dưới sự chủ trì của Chủ tịch Hồ Cẩm Đào, và Hội nghị đã ấn định ông Tập Cận Bình làm người kế nhiệm. Theo đó, Tập Cận Bình đã trở thành lãnh đạo Đảng trong 5 năm qua, đưa bản thân trở thành “lãnh đạo hạt nhân” của thế hệ lãnh đạo thế hệ 5 của Trung Quốc hiện nay. Ông đã cùng quy định lập thành công thông qua một chiến lược chung tham vọng kiên quyết, tái tổ chức và cải tổ mạnh mẽ Quân đội Giải phóng Nhân dân Trung Hoa. Có thể nói, ông đã trở thành lãnh đạo thế hệ Trung Quốc, rất giống với Đảng Triều Tiên, hoặc thậm chí là cả Mao Trạch Đông.

Trong bối cảnh Trung Quốc hiện là một cường quốc đang nổi lên, thì những xói mòn sau Đại hội Đảng hiện sẽ có những tác động đáng kể đối với thế giới bên ngoài. Xét về mặt định hướng chính sách mới, Tập Cận Bình muốn Hội nghị thế hệ luồn và chiến lược của ông nhằm phát triển Trung Quốc trở thành một xã hội thịnh vượng và mức độ thịnh vượng đời đời nay đến năm 2021, khi CPC tròn 100 năm tuổi. Trung Quốc đã trở thành một tầm vóc cho sự giảm nghèo đói. Ông Tập Cận Bình mới đây cũng rất khỏe khoắn những nỗ lực nhằm hoàn tất nhiệm vụ xóa bỏ hoàn toàn sự nghèo đói có thể trông thấy tại Trung Quốc đời nay đến năm 2021.

Tuy nhiên, mới còn một sự tập trung vào hoạt động bổ nhiệm các thế lực cao nhất của ban lãnh đạo. Các suy đoán đang dồn vào bản gốc một mới sẽ lần đầu tiên xuất hiện tại cuộc họp tiếp theo của Ban Thường vụ Bộ chính trị quy định lập thành viên với 3 nhân vật Tập Cận Bình, Thủ tướng Lý Khắc Cường và Vương Kỳ Sơn. Nếu ông Vương và họ, thì sẽ có 5 gốc một mới. Ủy ban này sẽ không chỉ điều hành Trung Quốc trong 5 năm nữa, mà việc bổ nhiệm họ còn có thể kéo theo sự thay đổi nhân sự hàng loạt. Và điều này cũng có thể định nghĩa với sự thay đổi chính sách. Vấn đề kế nhiệm thậm chí còn quan trọng hơn. Hiện vẫn chưa chắc liêu Hội nghị lần này có tuân theo truyền thống là công khai và người kế nhiệm của ông Tập Cận Bình trước khi Đại hội tiếp theo diễn ra năm 2022, khi thế hệ chuyển giao quy định lập đời.

Cho đến nay, Tập Cận Bình chưa cho thấy những nỗ lực rõ rệt nào nhằm chuồn bít cho một ai trong thế hệ lãnh đạo thế sáu để kế nhiệm mình. Nếu việc này bị trì hoãn, thì nó sẽ làm dấy lên những đoán rằng ông có thể muộn duy trì quyền lực sau nhiệm kỳ hai của mình. Điều này có thể vi phạm luật hiến pháp về giới hạn hai nhiệm kỳ tổng bí thư mà Đảng Tiều Bình đã lập ra. Nghiêm trọng hơn, điều này có thể tạo ra một tiến bộ xấu trong tương quan quyền lực tại tầng lớp cao nhất của CPC, và kéo theo đó là sự bất ổn chính trị lớn.

Chặng đường tiếp theo

Ngoài vấn đề quyền lực chính trị, thách thức lớn nhất đối với Tập Cận Bình cách thức lèo lái đảng và đất nước bước vào chặng đường tiếp theo. CPC được cho là đảng lâu đời nhất trên thế giới. Họ đã duy trì quyền lực được rất lâu, từ năm 1949, đến tận là nhờ sự thành công trong việc cải tiến đảng để thích nghi với những thay đổi, cũng như trong việc phát triển đất nước Trung Quốc thành một nền kinh tế lớn thế hệ hai thế giới với nguồn dạt trợ ngoại tệ dồi dào nhất.

Khởi điểm của CPC là một đảng cách mạng. Dưới sự lãnh đạo của Mao Trạch Đông, CPC đã chiếm thế trong cuộc nội chiến và thành lập Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa hội tháng 10/1949. Sau khi Mao Trạch Đông qua đời, quyền lực được chuyển vào tay Đảng Tiều Bình, người dẫn dắt Trung Quốc đi vào một con đường phát triển mới với sự cải cách kinh tế và các chính sách mở cửa của mình. Điều đó không chỉ giúp Trung Quốc hội sinh, mà đã thực sự cứu CPC tránh khỏi sự sụp đổ như đảng Cộng sản Liên Xô.

Trên mặt trận thế giới, Tập Cận Bình có vẻ nghiêm túc hơn nhiều so với người tiền nhiệm Hồ Cẩm Đào. Nhiều người bình luận rằng Tập Cận Bình, vốn có tham vọng chính trị rất lớn và nắm được quyền lãnh đạo mới như Đảng Tiều Bình, thậm chí là Mao Trạch Đông, cũng muộn để lại nhiều di sản như hai người tiền nhiệm đã làm được.

Nội dài thành công của CPC

Những thách thức mà Tập Cận Bình sẽ chính thức bắt đầu sau khi ông được xong báo cáo chính trị của mình tại Hội nghị. Những thách thức đó chính là làm sao để nới dài những thành công trong quá khứ về cách và phát triển kinh tế. Về kinh tế, Trung Quốc đã đạt được sự tăng trưởng ổn định trong vòng 3 thập kỷ qua. Nhiệm vụ của ông Tập Cận Bình là làm thế nào để xử lý sự giảm tốc kinh tế trong bối cảnh thay đổi cấu trúc nhanh chóng mà tái cân bằng kinh tế và môi trường. Thực tế, truyền thống quốc tế đã sai lầm khi liên tục gán nhãn cho sự tăng trưởng thấp hiện nay của Trung Quốc là một "sự thất bại". Chính Tập Cận Bình là một trong những nhà lãnh đạo đầu tiên của Trung Quốc công khai chấp nhận sự tăng trưởng thấp của nước này là "tiêu chuẩn mới" - đi đâu mà ông mô tả là "thực sự không đáng sợ".

Ê-kíp cố vấn kinh tế của ông Tập Cận Bình, dưới sự lãnh đạo của Lưu Húc, đã sớm nhận thức được nguy cơ tăng trưởng kinh tế dựa vào vốn vay. Vì vậy, Tập Cận Bình đã đưa ra các biện pháp cải cách cấu trúc "hạn mức thu hút khuyến khích sản xuất và đầu tư" nhằm giảm bớt nợ và giảm sự sản xuất dư thừa. Theo cách này, ông Tập đã nhanh chóng thành công xu hướng giảm tốc của nền kinh tế. Trong khi đó, nợ tiếp tục tăng lên 260% GDP Trung Quốc. Tuy nhiên, chính phủ chấp xử lý "quả bom nợ" này như một vấn đề mang tính dài hạn, sẽ được giải quyết dần dần cùng sự tăng trưởng kinh tế được duy trì.

Những mối lo ngại khác của ông Tập còn có việc làm thế nào để thúc đẩy sự đổi mới tại vùng nền kinh tế mới đang nổi lên. Do nguồn gốc tăng trưởng kinh tế của Trung Quốc đã được cải thiện đáng kể từ các mặt hàng chế tạo xuất khẩu cho tới nhu cầu nội địa cùng với sự gia tăng các hoạt động dịch vụ, duy trì sự tiến bộ về công nghệ sẽ là đi đâu cần thiết để thúc đẩy tăng trưởng trong tương lai.

Theo "[Straits Times](#)"

Mạnh Anh (gt)